

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

6. Dies Februarii. Homo est flos tempestivè nascens, tempestivè marcescens. Sanctus Gregorius Nazianzenus Orat. 10.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

ac si nunquam fuisset transire, mortemque nobis ne pulsatis quidem foribus insultare. In primis brevis vita nos à vitæ hujus amore prolixè avocat, vocatque nos ad illius vitæ amorem, quæ ad eò diuturna est, ut semper sit. Quid vitæ inhæreamus, quæ vix vita est? Quis vitam illam amet, quæ quò magis amatur, majora damna affert? Brevis hæc vita clamat, amandam illam, quæ erit æterna. Loquatur hic Eucherius. (a) *Pro vita quam diligitis, legatione apud vos fungimur, ut hanc quam omnes exigam amatis, insinuamus ut ametis aternam &c. Itaq, si istud, & quod tam arctum est placet, placeat magis, si potest esse perpetuum: & quod apud nos pretium habet, cum finem habeat, sit nobis supra pretium, si potest esse sine fine.* Non ergo inhæreamus perituris ne pereamus. Quidquid in hac vita æstimatur magni ponderis, est leve, quod putatur longi temporis, est breve. Scitè enim Poëta.

Est hæc vita levis, transit ut aura brevis.

6. DIES FEBRUARII.

Homo est flos tempestivè nascens, tempestivè marcescens. *Sanctus Gregorius Nazianzenus Orat. 10.*

Homo I.
flori si-
milis.

Dorothea quæ in Ecclesiæ viridario fuit virginitate Liliū, charitate Rosa, animi demissione viola, voluntatis suæ cum

(a) *De contemptu mundi.*

cum Divina conformatione, Heliotropium, virtutum denique varietate non tantum tota florida, sed tota flos, dum in ipso pubescentis ætatis flore hodie carnificis gladio demetitur, hominem esse florem tempestivè nascentem, tempestivè marcescentem, demonstrat. Imo est solstitialis herba, aut deciduus brevis ævi flosculus, mane ridens, guttulis intermicantibus affluens, inhians soli, & totum sinum suum aperiens, qui sole oriente pubescit, occidente tabescit, nec diei prius finem sentit quam vitæ. Rem hanc sacro emblemate illustrat Job, dum ita loquitur de homine. (a) *Qui quasi flos egreditur, & conteritur.* Quasi idem illi sit nasci, & mori, incipere, & desinere. Vix oritur, & ecce moritur. Paulò ante in utero, paulò post in tumulo, heri in thalamo, hodie in feretro. Heri canebat epithalamium, hodie legunt ejus epitaphium. Vix supra terram oculis se objecit, mox infra terram oculis se subduxit, dum apparuit, simul evanuit.

II. Verè homo flos, & quidem quo nihil fragilius (b) *flos feni*, quem tametsi nulla pruina coquat, nec sirus exsiccet, nec ventus quatiat, nec rodat vermis, nec carpat unguis, nec contundat aratrum, per se tamen occidit. Flos cujus vigor & species unius dieculæ spatio, ac ne toto quidem, circumscribitur: cui possis oraculù illud inscribere. (c) *Mane floreat, & transeat.* Talis flosculus erat Adolescens ille Evangelicus Filius unicus matris suæ. Incurrit enim verò etiam nū funesta illa cupressus, & vespillo mæstus, & lectulus rosæ coronatus, & tubarum sonus, & matris lachrymæ, & matronarum nœniæ, & libitinarius omnis apparatus.

G 2

Illa

(a) Job. 14. 2. (b) Isa. 40. 6. (c) Ps. 89. 6.

Illa gemma quæ in florem, atque fructum expandebat se ad orientis solis dulce lumen; exiguo frigore decussa est; columen familiæ eversum est, & qui paulò ante sanus & vivus in omnium oculis ferebatur, jam mortuus funus affertur. Caduca vitæ possessio est, non opus est ut labatur violentia, per blandimenta concutitur, Stultè nimio studio retinere volumus, quod undecumque dilabitur: stultè fugis id, quod qualibet digrediaris via, veniet, aut quo venies.

III. Furibunda, & cæca mors indies grassatur, & in quosvis sine discrimine debacchatur. Non movetur dolentium lachrymis, supplicantium precibus, non exhorret potentiam superbi dominatus. Nihil facit Dynastarum purpuram, diadema Regum, gemmeas Pontificum tiaras, & satellitum armiferas cohortes. Cumque laurus horrificum cæli fulmen arcere dicatur, telum igneum mortis, & capita laureata Principum, & tiarata Pontificum, & galeata militum, & pileata Advocatorum sævum exitium ferens, pervadit. Annon sæpè viri Principes in ipso rerum illustrissimarum exordio, in cursu gloriæ, primo velut in gradu ad felicitatem, metam inveniunt vitæ, & grandium cogitationum? An non sæpè in ipsa victoriarum pompa, in gaudio populorum, & applausu, fluentibus ad nutum rebus, & obsecundante fortuna, quasi minus ageretur splendidissimo in theatro, derepente scabella concrepant, aulæa tolluntur, beatuli illi, & triumphantes schena diffugiunt, & dum omnes festa lætitia, & modulatè concinunt, vivat: natura, & providentia inelamat, moriatur? Quid ergo habet ius illis hominibus,

Februar.

Tessera.

IOI

nibus, qui in fugacissimæ vitæ articulo, quæ vix unius diei limitibus includitur, cælo proposito, & iis bonis, quæ nec oculus vidit, nec auris audivit, ore inhiante umbras stupent, seque totos in luto volutant? Donec emergentes è luto, repentè mergantur in orco. Aurem illis vellicat Poëta dum ita cantat.

Est tibi vita brevis, modo vivis, cras morieris.

7. DIES FEBRUARII.

Mori malè times, & malè vivere non times. *August. de temp. serm. 239.*

Mors est I.
Echo vitæ.

CUm avari studiosè quærant, quo ditescant; mæsti quo exhilarentur, infirmi quo sanentur, ambitiosi quo exalitentur: cur qui mortem adèdè timent, non quærunt remedium, quo illam non timeant? Malè timetur, quod nostri est arbitrii non timere: Illud metue, unde mors redditur metuenda; hoc est vitam malam. Rogatus à Socrate Plato, quomodo in vita se gessisset, & quomodo in morte se esset gesturus. Audi responsum magis Catholici, quàm Ethnici. *Scito, inquit Socrates, in juventute operam me dedisse, ut benè viverem, in senectute, ut benè morerer:* quare cum & honesta vita fuerit, & mortem lætus exspectem: nec vita mihi dolori est, nec mors timori erit. O vitam in hac perpetua morte verè vitalem, sic eam institue-
re ut nec vita sit dolori, nec mors timori.

G 3

hunc